

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5387/05
04.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Боривоја Буњевачког и Зоје Поповић, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, против оспореног решења туженог Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, Колубарски округ у Ваљево 220 број: 351-00107/2004-04 од 12.7.2005. године, у предмету издавања одобрења за легализацију објекта, након одржане нејавне седнице већа на дан 04.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије Београд, Колубарски округ у Ваљево 220 број: 351-00107/2004-04 од 12.7.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба АА и ББ, изјављена на решење Општинске управе Шабац, Одељења за урбанизам бр. 351-1568/11-04 од 19.11.2004. године, а којим ожалбеним решењем првостепеног органа је одбијен, као неоснован, захтев АА и ББ, за издавање одобрења за легализацију изграђених објеката без одобрења за изградњу на кат. парц. бр. аа, КО ВВ.

У тужби, којом оспорава законитост решења туженог органа тужиља истиче да тужени није за своју одлуку дао јасне и убедљиве разлоге а одлука је заснована и на погрешној примени материјалног права. Истиче да то што је првостепени орган послао обавештење о потребној сагласности уз упозорење да се друга документација не прибавља уколико се не прибави сагласност граничара, није од значаја за одлуку у овој правној ствари. Суштинско питање је да ли је у конкретном случају била потребна сагласност граничара или не. Указује да је правилно и логично тумачење Закона о планирању и изградњи које налаже несумњив закључак да сагласност није потребна, јер се тиме негира воља законодавца и интенција самог закона. Такође, истиче да је погрешно и тумачење туженог из спорне одлуке да се примењују прописи из 2003. године, а не прописи који су регулисали потребну удаљеност објекта у време грађења објекта. На овај начин се позитивни прописи из 2003. године ретроактивно примењују, што је без правног основа. У време градње објекта тужиље по прописима који су важили била је потребна удаљеност од 80 центиметара, што је и испоштовано. Такође, у време градње покојни ПП није предузео никакве правне ни фактичке радње којим би се противио проширењу објекта, што јасно указује да се ту ради о прећутној сагласности истог. Са наведеног, тужиља предлаже да се тужба уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

По оцени навода тужбе, одговора на исту и свих списа предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је поднета тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је наведену одлуку из диспозитива истог донео са разлога што је Привременим правилима грађења за Шабац и приградска насеља Мајур, П. Јевремовац, Причиновић, Мишар и Јеленча ("Службени лист општине Шабац", бр. 18/03) предвиђено да слободностојећи објекти могу бити грађени на растојању од суседне међе од 1,00 м односно и ближе али само уз сагласност корисника те катастарске парцеле.

Обавештењем Општинске управе Шабац, Одељења за урбанизам од 06.2.2004. године, АА и ББ су обавештени да се објекти за које су поднели пријаву за легализацију, у смислу одредаба чл. 160. Закона о планирању и изградњи, могу легализовати уколико се уз захтев поднесу сви потребни докази, међу којима и нарочито сагласност сувласника односно сукорисника суседне кат. парцеле бр. вв, КО ВВ из разлога што се објекат налази на мањој удаљености од прописане. Ово све, уз упозорење да уколико се таква сагласност не прибави да је беспотребно излагати се трошковима прибављања и друге документације наведене у обавештењу, јер се без сагласности суседа одобрење за изградњу не може издати.

У списима предмета постоје докази да су суседи позивани у поступак, али нема доказа да су им позиви уредно уручени, нити да су се појављивали пред првостепеним органом. Имајући у виду одредбе привремених правила грађења у погледу удаљености објеката од суседне међе, а увидом у ситуациони план који се налази у списима предмета утврђено је да је удаљеност објекта тужиља од суседне међе

план који се налази у списку предмета утврђено је да је удаљеност објекта тужиоца од суседне међе мања од прописане, као и да сагласност у поступку није прибављена, иако је првостепени орган упозоравао власнике објекта на прибављање сагласности, то је по налажењу туженог правилно поступио првостепени орган када је одбио захтев тужиоца за издавање одобрења за изградњу – легализацију.

Међутим, по налажењу овог суда, овај спор се не може за сада са сигурношћу расправити на основу чињеница утврђених у управном поступку због тога што су оне у битним тачкама непотпуно утврђене. Пре свега, ни првостепени нити тужени орган у образложењима својих решења не наводе на ком тачно растојању од суседне међе (међи према суседној кат. парц. бр. вв, КО ВВ) је изграђен објект тужиоца чија се легализација тражи. Напротив, наводе само паушално да је то растојање "мање од 1 м".

Такође, управни орган само паушално наводе и да тужиоци нису прибавили сагласност садашњих корисника те суседне парцеле (к.п. бр. 1990) мада за сада није уопште утврђено нити је познато ко су исти, јер у списима не само да не постоје никакви докази о томе, већ нема ни умрлице за ПП, као доказа да је исти у међувремену заиста преминуо (и када). Такође нема ни сигурних доказа ко су уопште правноснажно оглашени наследницима на његовој имовини (и којој тачно), уколико је исти заиста преминуо. Ово је битно, јер би само њихове изјаве о спорној сагласности могле бити од утицаја на правилно решавање предметне ствари, а не и тражена сагласност од ГГ и ДД, с обзиром да за исте ни сам првостепени орган није сасвим сигуран шта су заиста, јер прво наводи да "су будући наследници" покојног ПП, а потом да су само садашњи "фактички корисници кат.парц. вв, КО ВВ". Ово последње (о само фактичком корисништву) не би могло бити од утицаја у овом поступку уколико исти још увек немају и прибављен валидан доказ о својини на постојећој непокретности изграђеној на тој суседној парцели, па по основу тога и валидан правни основ за само коришћење ове суседне парцеле.

Због свега наведеног, надлежни орган ће у поновном поступку отклонити све претходно наведене пропусте на које му је указано овом пресудом и донети ново на закону засновано решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама овог суда у погледу поступка из исте пресуде на основу чл. 61. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, налазећи да су основани наводи тужбе да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је на основу одредбе чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 04.5.2006. године, У. 5387/05

Записничар, Председник већа – судија,

Љиљана Петровић, с.р. мр Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ЈК